

dringsforslag blev vedtagne, vilde de paa ingen Maade tilfredsstille Socialdemokratiet. Der kunde ellers godt have været forlangt, at det gamle Skel, den dybe Kløft mellem Officerer og Underofficerer, var bleven udslettet; der kunde have været Grund til at kræve, at den ulige Fordeling af Militærbyrden, den personlige Byrde, var bleven ændret. Nu er det jo saaledes, at visse af de indkaldte skulle ligge betydelig længere end andre, uden at de faa nogen Erstatning derfor.

Der er stillet et Ændringsforslag vedrørende de nuværende Garnisonsbyer. Det har Socialdemokratiet ikke villet tiltræde, fordi det forekommer os, at det er fuldstændig intetsigende. Jeg skal tillade mig at oplæse Ændringen, den lyder saaledes: „De Byer, som nu ere Garnisonsbyer, skulle, saa vidt det er foreneligt med Forsvarets Interesser, ogsaa fremtidig benyttes som saadanne om end ikke i samme Udstrækning som hidtil“. Den højtærede Forsvarsminister har ikke villet tiltræde dette Ændringsforslag, fordi det jo er i den Grad udvandet, i den Grad intetsigende, at det intet som helst betyder. Skulde vi have stillet noget Ændringsforslag, maatte det ganske sikkert gaa ud paa, at de nuværende Garnisonsbyer bevares som saadanne. Men et Ændringsforslag saa intetsigende som det foreslaaede have vi som sagt ikke villet tiltræde. Jeg kan ikke tro, at det er stillet i militære Øjemed, det er sikkert stillet i andre Øjemed.

Derimod have Socialdemokratiet og det radikale Parti stillet et Forslag om en Folkeafstemning, stillet det til Loven om Befæstningsanlæg, saaledes at der efter § 5 tilføjes: „dog er dens Ikrafttræden afhængig af, at der bliver Flertal for den ved en blandt alle Folketingsvælgere foretagen direkte Afstemning, der afholdes senest 3 Maaneder efter nærværende Lovs Vedtagelse af Rigsdagen . . .“. Jeg tror, det vil være rigtigt at vedtage et saadant Ændringsforslag. Der er jo ofte fra Venstres Side blevet udtalt et Løfte om noget saadant, og det særlig stærkt af det nuværende ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (V. H. O. Madsen). Den Gang han var Forsvarsminister, sagde han, at der ikke maatte gennemføres nogen Forsvarsordning, som ikke havde Folkets Tillid. Disse Ord kan jeg fuldt ud tiltræde; skulle vi have en Forsvarsordning, bør den først og fremmest have det danske Folks Tillid. Men det, man nu er i Begreb at vedtage her, dette militære

Forlig, har slet ikke det danske Folks Tillid. Det Standpunkt, som repræsenteres af den højtærede Forsvarsminister, fik ved det sidste Valg ikke mere end 42,000 Stemmer, altsaa en ganske ringe Tilslutning i den danske Vælgerbefolkning. Det, vi nu ere ved at stemme om, det Forlig, der nu skal fuldbyrdes, indfører Ting, som Vælgerne slet ikke have været spurgt om. Der er saaledes Fløjforternes Beliggenhed. Der er endvidere det, at Fæstningen skal godkendes og vedligeholdes indtil 1922. Det havde Vælgerne ingen Anelse om, da de sidst gik til Valg. Man havde forestillet Vælgerne, at vi skulde komme til en betydelig Lettelse med Hensyn til Tjenestetiden. Nu er det oplyst af den højtærede Forsvarsminister, at denne Lettelse kun vil andrage omtrent 79,000 Tjenestedage, medens man forud for Valgene havde givet Antydning af, at Tjenestedagene mulig kunde blive nedsatte med henimod 400,000 Dage. Det Forlig, som nu foreligger, have Vælgerne derfor aldrig haft Lejlighed til at stemme om; havde det været forelagt paa Valgdagen, er det min Overbevisning, at det vilde være gaaet de Herrer Militærvenner langt værre, end det gik dem. Folket kan ikke have nogen Tillid til den foreslaaede Forsvarsordning, og det er derfor saare naturligt, at man, inden disse Lovforslag træde i Kraft, vedtager en Bestemmelse om, at de først skulle ud til Befolkningen, saa at denne faar Lejlighed til gennem sit Ja eller Nej at give sin Stilling til dem til Kende.

Det Forlig, som nu foreligger, er lavet hemmeligt, bag Kulisserne. Det nytter ikke, hvor meget den ærede Ordfører forsikrer om det modsatte: Det er et Forslag, som vi i Udvalget ikke have kendt noget til, før det forelaa aftalt mellem de forskellige Partier, der have taget Del deri. Naar man mindes de Udtalelser, som blev fremsatte i 1894, da det store Militærforlig blev lavet, vil man se, hvorledes man den Gang fra de Herrer Side fordømte en saadan Kulissepolitik. Jeg skal her tillade mig at oplæse nogle Udtalelser, den højtærede Forsvarsminister fremsatte den 1. April 1894. Han udtalte da: „Jeg har tidligere peget derpaa, og jeg skal kort pege derpaa igen, at saaledes som den Politik er ført og navnlig er ført i denne Samling, er den ført paa den Maade, at alle Vegne, hvor Sagerne ellers ifølge Forfatningen og Forretningsordenen skulle finde deres Afgørelse, have Afgørelserne slet ikke fundet Sted. Her i Tinget og i